בהתאם - תמצית של הנלמד הלום במאמר

- 2 פרשנות - נ"נ

שניהם שמן ↘ יתרו
(בפשטה)

- פסוקים על יתרו { כהן / בבר' יתרו

יתרו - מלך או לא?

משה - שליח ה'

שמע ליעץ - כדורת מצ'ינות
(במדרשים)

תמ' → גקופת נישנה - תחילה אם בסוף
ושבשלו

אך מלה שם ב' במדרש שב הוא
כשם שיתרו הקשיב למשה
כן שמע ישראל כדה רמזה למפקם

פרשת נצבים, בהתאם למקובל בימים
פרשה אחת בשבוע של פרשות בדרכנו
במדבר. היא מורכבת מכמה וכמה
פרשיות – מעשה המנורה, קבלת הט"מ
לעבודתם במשכן, מצוות פסח שני, חו"מ
ועוד הרבה במעט בני ישראל במדבר,
מצוות ציצית ומצוות בתקופת ובמלחמה,
פרשת המרגלים, כתירת שם הנקבה,
והסתרת מרים, אחות משה, מחוץ למחנה
עבור מעשה הנגעת הדיבה שלה על משה.
ורשאי אני היא רק רשמי הפרקים
של הפרשה הסמוכה הנו.
אך, בתוך כל אלה, יש 2 עקרונות
שה"ג כוללת לה"ג"ם אלינו. הראשונה
היא הפרשה הראשונה שנאמרת בשמחת
פרשתנו והיא 2 הפסוקים הראשונים:
"ה' בעמוד הראשון ויאמר משה -
קומה ה' ויפוצו אויביך וינוסו משנאיך
מפניך. ובנוחה יאמר, שובה ה' רבבות
אלפי ישראל."
רק על הפסוקים הללו, ה"ז יכולים
לפחות שיחה שלמה ביותר. אבל אני

בס"ד

כן רוצה להגיש דבר לתב' 2 הנוגע
להפוכים שמצביר מתוך המשפט שלנו. הוא
מצ"ן שברשה צו נשמעה כאן כב' ג
להפסיק בין הפורענות של:

{ "וסלו מיהר תורה דרך שלוה ימים
שעל ערוך נעבר, לבין הפורענות
של פרשת המרגלים.

לבין מה הפרשה הנוכחית בשלמן
מ'ותך ע"י 2 נוגעים הפוכים?

" יש שאומרים... שכל מעלתם של 'שבוי
הגר' גדלה 2 הנוגעים של נעשה ונשמע
שאמרו בהר סיני. שבאותה שעה ירדו עם
הקב"ה עד הר סיני 60 רבוא מלאכים
להביר את ישראל ק- 2 כתרים
על שם המעורב כתוב בהם בנגד שם
שאמרו 'שמע נעשה ונשמע. ובאותה
שעה [הם]... נעשה רוגע"מ. ולכל אחד
ואחד מהם עלו הגלוה ובמצוות ובתורה
מפרוש מאלהים עוד הגלוה ובמצוות ובתורה
מדר סיני כולם הבורח מאלף לכן נכתבו
2 הנוגעים כשהם הפוכים. ורמוז שבכל
הם מה'פך משני' על כשאמרו נעשה
ונשמע. והשלג נין הוא ר"ת נעשה ונשמע.

הנקודה השניה היא בריבוי "ארבו משה
ישראל בהר סיני. כבר בפרשת
יתרו אנו קוראים:

"וישלח משה את חותן וילך
אל ארצו"

לפי פשוטן לא, יתרו כבר נפרד
משה ישראל מצרימה. אמנם, אין
מוקדם או מאוחר בתורה, אלא
אולי הפסוקים הבאים שמפרשים
וישלח רק מפרטים קצת את
הפרידה הזו:

ויאמר משה לחובב בן רעואל המדיני
חותן משה. נוסעים אנחנו אל המקום אשר
אמר ה' אותו אתן לכם. לכה אתנו
והטבנו לך כי ה' דבר טוב על ישראל.
ויאמר אליו לא אלך כי אם אל ארצי,
ואל מולדתי אלך. ויאמר אל נא תעזוב

וה' הטיב ההנו אשר ייטיב ה' אתנו
והטבנו לך".

ומיד קראה מכן אומרת הגבירה:
"ואיפוא מהיר ה' בדין שלוש
מ"מ וכו'" כלומר - כמין למו
מוכיח שם אחתם יתרו אומתם בלך
את ארצו אם למו.
בסוף כו, מעשה משתבח כשליח
הגאולה PAR EXCELLENCE. אלך כפי שיעיד
לנו - לך הסנגור וכו'.
כלומר משה הבלית להכנס אתם
כל הבגדות עם ישראל למרות שכאמת
אך שהם תומנו לא משוכנע לשכנע לגמרי
אותו? ובמיוחד שבשלמה נה, משה
משא שרק אחוך כמה ימים הם
"כנסו לאחלת הקודש?

אומר הימם לומר:
והגד לו משה להפגיר בו שלא ילך...

Yerach

הפרשה הקצרה משבה את משולחי לה'
משלוח כמה פעמים:
א) כל הקרבנות הבאים ~~[illegible]~~ נישן, אל"ף סיון, תמצא, אלא
גרוכה עם תג', שכיבל קרבים
באופן ~~[illegible]~~ לארץ ישראל - גרין
מיוחד
מה הארבעים שנים ומלך ראל לא-כן
משה בא לבקש שאומנין יבנלו
אלו ואל משפחתו ראוי עצמו בארץ
ישראל.
ראסול, יתרו אומרים אמ"ש אלו,
רבי אלעזר אומר, באמצעי. אבל
שלנו כבר רואים בזמנה קיסרי
שם כל הגירושים שלמינו בגולה
עוד משמשים בהם.
לצפרינו, ראוי אוך בזמנ
בפרשת המלכים בשנת הבאה.
ב) כאשר שותת, עם תמ'
בפרשת צו הוא פ'ת שאין
מבין שיהיו פעמים רבה להיות
קרוב לנכסים שלו ולהיות

אלוהים אבלים בארץ ישראל.

ג) כאשר שוב בואתה שאלת מעט
רבינו, שמה יגידנו במדבר, כי
כן לקח ~~[illegible]~~ עליה
מתמיו בלי בושה. בשלהי דיום
שלו"כ הולנו שמר ליה ושלם.
" המקנא אתה ל', ומי יתן
כל עם ה' נביאים כי יתן
ה' את רוחו עליהם"
כי אולי משביר במקצת מה
נשם כל-כך אתה אותו.
בקיץ של כי רוצה אני
לבכות בעצמיו על ישראל שבכו
ימין רפואה שמה, ותלמה מכו.